

เทศน์อบรมฆราวาส ณ สวนแสงธรรม
เมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๖

เทศน์กล่อมใจ

ทางสหรัฐเขาบอกมาทางอินเตอร์เน็ตว่าเขานั่งภาวนาแล้วฟังธรรมหลวงตา เขาดีใจ หรือว่าจิตสงบหรืออะไร เขาพูดอย่างงั้น เขาพูดนี้เขาเอารัดเอาเปรียบหลวงตา เอารัดเอาเปรียบพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้านั่งภาวนาจนถึงขั้นสลบไสล ไม่มีใครไปเทศน์กล่อมใจ ท่านเลย เรานั่งภาวนาก็เหมือนกันแทบสลบไสล ไม่เห็นมีลูกศิษย์ลูกหาคนไหนไปเทศน์กล่อมใจเราให้มีกำลังใจ อันนี้พอเริ่มภาวนาพุทธโธ ๆ ทั้งหลับทั้งตื่น ทั้งสัปหงกงก้งัน อยากฟังเทศน์หลวงตาเวลานั่งภาวนา มันจะได้กล่อมใจให้หลับเร็วมากขึ้น ว่างั้น ก็อาจเป็นได้นี้ นะ เอารัดเอาเปรียบตลอด (หลวงตาเทศน์เขาได้ยินแล้วครับ) นั้นแล้ว ก็เทศน์ให้ได้ยินนี้ ะ มีแต่จะให้หลวงตาไปเทศน์กล่อม หลับมันไม่สนิท

อันนี้มีความจริงสำหรับที่นั่งภาวนา ผู้เทศน์เป็นอรรถเป็นธรรมล้วน ๆ ยิ่งเทศน์ หมุนเข้านี้ ๆ แล้วกล่อมใจลงไปเลย สงบแนวเลย ถ้าเทศน์เล่านิทานนั้นนิทานนี้ เรื่องนั้น เรื่องนี้ จิตมันก็เร่ร้อนไปนอกเสีย อย่างมากก็ได้มาเป็นคิดว่าเขาทำอย่างงั้น ๆ เป็นของดี พอเป็นคติ หรือทำอย่างงั้นไม่ดีเราก็ก่ปิดออก เป็นคติอันหนึ่ง แต่มันนอก นี้เราพูดให้เป็น ชั้นเป็นตอน พูดถึงภาคปฏิบัติ เช่น พระพุทธเจ้าเทศน์สอนสัตว์ทั้งหลาย เฉพาะอย่างยิ่ง เทศน์สอนสาวกผู้กำลังศึกษาอยู่นี้ ได้สำเร็จมรรค ผล นิพพานมากต่อมาก เทวดา อินทร์ พรหม มนุษย์มณา พระสงฆ์ สำเร็จมรรค ผล นิพพานเป็นหมื่น ๆ แสน ๆ นี้คือเทศน์ กล่อมใจเข้ามานี้

ตัวมหาเหตุอยู่ที่ใจ ตัวนี้ก่อไฟก่อไฟเผาตลอดเวลา คือกิเลสมันอยู่ในใจด้วยกันกับ ธรรม แต่มีอำนาจมากกว่าธรรมจึงแสดงฤทธิ์แสดงเดชได้ทุกแง่ทุกมุม แล้วกอบโกยเอาไฟน เอเอาไฟมาเผาไหม้ เกิดความทุกข์ความเดือดร้อนภายในใจ ทีนี้เวลาภาวนาทำใจให้สงบ เท่ากับน้ำดับไฟ แล้วก็มีครูบาอาจารย์ เช่นพระพุทธเจ้าเทศน์สอนสัตว์โลกนี้กล่อมลงที่ใจ คือน้ำดับไฟ ใจที่กำลังยุ่งเหยิงวุ่นวาย พอเทศน์อรรถเทศน์ธรรมเข้าไป ดีเข้าไปในจุด เดียวกัน ไม่ได้ไปเล่านิทานนั้นนิทานนี้ไกล ๆ อะไรนัคนะ ท่านพูดถึงเรื่องอริยสัจที่มีอยู่กับ ทุกคน เทศน์ลงไปจิตใจมันก็ได้รับอรรถรับธรรม แล้วก็เคลิ้ม ๆ ไม่ใช่เคลิ้มหลับนะ เคลิ้ม ด้วยความปีติยินดี จิตแน่วสู่ความสงบ นี้เทศน์ภาคปฏิบัติกับภาคปริยัติผิดกันมากทีเดียว

ภาคปริยัติเราก็เคยเรียนมา แล้วเคยเทศน์ทางปริยัติเหมือนกัน ถึงแม้จะไม่ได้ตั้งใจ เทศน์สอนใครอะไร มุ่งหน้าปฏิบัติโดยถ่ายเดียวก็ตาม แต่ไปในสถานที่บางแห่ง สำหรับประชาชนกับพระแยกกันไม่ออก เวลานั้นกำลังชวนชวหายหาธรรมภาคปฏิบัติก็ยังไม่ได้อะไรที่จะออกมาแสดงได้ มีก็เทศน์ปริยัติ เราก็เคยเทศน์มาแล้ว จากนั้นก็ปฏิบัติธรรมเข้าไปเรื่อย ๆ ที่นี้ปฏิบัติธรรมดับกิเลส ธรรมก็เกิดขึ้นเรื่อย ๆ เกิดขึ้นมากก็เพื่อดับกิเลส ธรรมก็ค่อยเกิดขึ้น ๆ กิเลสค่อยอ่อนตัวลง ๆ เรียกว่าธรรมเกิด ๆ ธรรมอยู่ในใจ เกิดที่ใจ อยู่ที่ใจ ทำความสงบร่มเย็นที่ใจ ความสว่างไสวที่ใจ นี้เรียกว่าธรรมเกิดจากภาคปฏิบัติ เพราะเราเรียนมาพูดตามหลักความจริง ทางภาคปริยัติจึงเทศน์ได้เหมือนปริยัติทั้งหลายเทศน์ทั่วไป ที่นี้ทางภาคปฏิบัติเวลาหมุนเข้ามาทางนี้มันก็เป็นภาคปฏิบัติ ดังที่พี่น้องทั้งหลายฟังมาเป็นเวลาเท่าไรไปแล้ว ส่วนมากจะไม่ค่อยออกทางด้านปริยัติ จะออกทางด้านปฏิบัติ ถนัดอยู่ในนี้ ๆ

ที่นี้ถนัดทางภาคปฏิบัติ พอเทศน์เรื่องอะไรขึ้นจากนี้ ๆ ไปเรื่อย นี้ละเทศน์ประเภทนี้แหละ ผู้ฟังก็ปฏิบัติธรรม ทำใจให้สงบระงับ การเทศน์ว่าการก็เหมือนกับกล่อมลงไป ๆ ให้จิตสงบแนว ๆ แล้วสงบแนวได้เลยในขณะฟังเทศน์ นี้ที่เขาว่าฟังเทศน์หลวงตาในขณะภาวนาดี จิตใจสงบ เราเห็นด้วยทันที เพราะเราเคยเป็นเคยผ่านมาแล้ว แต่เพื่อให้คิดหลายแง่ อีก พระพุทธเจ้าภาวนาใครไปเทศน์สอนท่านละ พลิกปั๊บใส่นี้ ครูบาอาจารย์ใครไปเทศน์สอนท่านละ เนอะ พลิกให้มีหลายสันหลายคมชี่ เรียกว่าธรรม

ที่นี้เวลาเทศน์ทางภาคปฏิบัติแล้วจิตจะไม่ออกทางปริยัติทั้ง ๆ ที่เรียนมา เรียนมากก็เป็นแถวเป็นแนวไปอย่างนั้น ที่เรียนมามันนอกไปเสีย ภาคปฏิบัติเอาที่เรียนมา มากางเป็นแบบแปลนแผนผังเพื่อปฏิบัติ ปฏิบัติก็ปรากฏขึ้นมา ๆ เหมือนอย่างแปลนบ้านที่เขาไปกางไว้ ปรากฏตีกรรมบ้านช่องขึ้นมาตามแปลนที่กำหนดไว้ว่าจะเอาบ้านหลังขนาดไหน กว้างแคบขนาดไหน เวลาสร้างสร้างตามนั้นก็ค่อยปรากฏขึ้นมา ๆ ที่นี้ปริยัติท่าน แปลนแสดงไว้แบบพื้น ๆ จนกระทั่งถึงที่สุดวิมุตติพระนิพพาน เราก็นำปริยัติที่เรียนมาแล้วมากางภายในหัวใจของเรา ปฏิบัติตามนั้น ๆ แล้วปรากฏเป็นตีกรรมบ้านช่อง ได้แก่ สมาธิ สมาธิตามชั้นภูมิ หลายชั้นหลายภูมิ ปัญญาหลายชั้นหลายภูมิ เริ่มแต่ความสงบ นี้ละเรียกว่าออก เอาแปลนออกมากางแล้วปฏิบัติ ศีลก็แน่นหนา มันคงอยู่ตลอดเวลาแล้ว แม้จะไม่มีสมาธิ ศีลก็มั่นคง มีความหิริโอตตปัประมัตระวังตัวไม่ให้ศีลต่างพร้อยขาดทะลุไปได้เลย ชีวิตจิตใจอยู่กับความระมัตระวังรักษาศีลของตน แล้วธรรมภายในใจก็ทำให้สงบเย็นด้วยการภาวนา จะธรรมบทใดก็ตาม จิตก็สงบลง ๆ

เมื่อสงบลงแล้วนั้นละเรียกว่าเริ่มเป็นผลขึ้นมาแล้ว แล้วสงบมากขึ้นโดยลำดับ เมื่อสงบมากแน่นหนามั่นคงขึ้นมาก ที่นี้ความสว่างไสวของใจจะขึ้นมาพร้อมกันตามกำลังแห่งความสงบมากน้อย ความสว่างไสวแปลกประหลาดจะขึ้นมาในใจดวงนี้ ซึ่งแต่ก่อนที่เราเกิดมาไม่เคยพบไม่เคยเห็นความสุขความอัศจรรย์แปลกประหลาด ที่ปรากฏในจิตขณะที่ภาวนานี้ ไม่เคยมีตั้งแต่เราเกิดมา เพราะเราไม่เคยภาวนา ก็ได้มาปรากฏ เริ่มปรากฏขึ้นมาเรื่อยๆ จิตมีแต่ความสว่างไสว ไม่มีอะไรมาเกิดมาขวาง มีแต่ความสว่างของจิตนี้จ้าออกเรื่อยๆ วัตถุเลยไม่มีความหมาย เพราะนามธรรมได้แก่ใจที่เป็นอยู่ละเอียดสุดยอด ผ่านได้หมดวัตถุ ดินน้ำลมไฟ ไฟแดดดินลม ต้นไม้ภูเขา ท้องฟ้ามหาสมุทร ไม่มีอะไรมาผ่านจิต มีแต่ความว่างลงไปหมดเลย นี่เวลาจิตปรากฏผลขึ้นมาจากภาคปฏิบัติ

นอกจากนั้นอะไรๆ ที่มันแฝงอยู่ในสิ่งเหล่านี้มีอะไรบ้าง ดังที่ท่านว่าพวกเปรตพวกผี พวกโจรพวกมาร พวกสัตว์สวดยกรรม หลายประเภทเต็มอยู่ในโลกธาตุอันนี้ จิตมันจะทะลุไป ๆ หมด นี่เป็นสิ่งที่สมควร เป็นวิสัยของกันและกันที่จะรู้จะเห็น จะสัมผัสสัมพันธ์กันได้อย่างชัดเจนประจักษ์ใจ เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงไม่ทรงถามใคร วิสัยของตามอง ปับมันเห็นแล้วนี้ หูไม่มีความหมายนะ ตาเป็นใหญ่ในการเห็น หูเป็นใหญ่ในการได้ยินได้ฟัง เข้ามาถึงจิตนี้ก็ใหญ่ในการที่จะรู้จะเห็นสิ่งต่างๆ เป็นอยู่ในใจ

จิตมีความสงบมากเท่าไร ความสว่างไสวยิ่งเด่นออกๆ เรื่อย นี่เรียกว่าผลเกิดขึ้นเป็นภาคปฏิบัติ ที่นี้ก็เลสตัวใดที่มันเคยฝังจมอยู่ในจิตใจก็ค่อยถลอกค่อยถอนขึ้นมาๆ เรื่อยๆ เบาลไปเรื่อย ธรรมหนาแน่นขึ้นมาๆ ที่ใจ ซึ่งแต่ก่อนก็เลสหยาแน่นอยู่ที่ใจ ธรรมเป็นไฟเผากิเลสไปโดยลำดับ หรือเป็นน้ำดับไฟตัวร้อนให้สงบเย็นเป็นลำดับลำดับ ก็สว่างขึ้นมาๆ ที่นี้เวลาปฏิบัติอย่างนั้น ยิ่งได้ยินได้ฟังอรรถธรรมจากครูอาจารย์ด้วยแล้วก็ยิ่งเพิ่มนะ ภาคปฏิบัติทั้งหลายนี้ การได้ยินได้ฟังอรรถธรรมจากครูอาจารย์ซึ่งเป็นผู้รู้ผู้เห็น แม่นยำทางภาคปฏิบัติ ตลอดถึงมรรคผลนิพพาน เทศนาว่าการให้ฟังด้วยแล้ว ยิ่งเป็นการเปิดทางๆ โลง

รวมแล้วภาคปฏิบัติของเรามีการนั่ง มีการฟังเทศน์จากท่านผู้ปฏิบัติรู้เห็นตามหลักธรรมทั้งหลายอย่างแท้จริงนี้เป็นอันดับหนึ่ง การฟังเทศน์ด้วยภาคปฏิบัติเป็นอันดับหนึ่ง อันดับสองเป็นเรื่องที่เราภาวนาชวนชวยเอง อันดับหนึ่งได้ยินจากครูอาจารย์ เวลาท่านเทศน์นี้ท่านเบิกกว้างออกๆ เพราะจิตท่านทะลุไปหมด เราภาวนากำลังติดข้องอยู่ในธรรมะข้อใด ปัญหาข้อใด พอท่านเทศน์จนจะถึงที่นั่น จิตเราจะจ่อ ท่านมาถึงที่นี้ท่านจะว่ายังไง พอมาถึงที่นี้ท่านทะลุเลย เพราะท่านผ่านไปแล้วเรายังไม่ผ่าน แล้วก้าวเดินตาม ได้

ก้าวหนึ่งสองก้าวก็เอา เทศน์ฟังแต่ละครั้งละหนค้อยก้าวไปๆ นี่ละเวลาฟังเทศน์จากครู อาจารย์ผู้รู้จริงเห็นจริงเหมือนครั้งพุทธกาล ไม่ได้ผิดกันอะไรเลย เปิดทางให้ๆ ผู้ปฏิบัติก็ก้าวตามๆ เพราะฉะนั้นการฟังเทศน์ทางภาคปฏิบัติแก่ผู้มีการปฏิบัติโดยการนั่งภาวนาเป็นสำคัญ นี่จึงเป็นอันดับหนึ่ง

อย่างหลวงปู่มั่นเทศน์ ไปหาท่านที่แรกท่านเทศน์แต่ละครั้ง เวลาเทศน์ประชุมพระ เทศน์นี้ ๔ ชั่วโมง ฟังซิ ท่านไม่พลิกแพลงเปลี่ยนแปลง พระทั้งหลายนั่งนี้เหมือนหัวตอแน่นศาลาอยู่ก็ตามเหมือนไม่มีคนเลย เงียบ มีแต่เสียงท่านกังวานๆ เป็นอรรถเป็นธรรม ไหลเข้าสู่ใจแต่ละดวงๆ ซึ่งเป็นเหมือนเราหายใจปากหม้อเอาไว้ ฝนตกมาคือธรรมท่านเทศนา ไหลเข้านี้ๆ หหมด ฟังเทศน์สามสี่ชั่วโมงไม่รู้ตัวว่าเจ็บปวดแสบร้อนที่ตรงไหนในอวัยวะ เพราะจิตไม่ออก จิตหมุนอยู่ภายใน ท่านเทศน์จบแล้วยังเสียดาย ยังอยากฟังต่อ นี่อำนาจความเต็มตำในธรรมทั้งหลาย ซึ่งเกิดขึ้นจากการเทศนาว่าการจากท่านผู้รู้ผู้เห็นจริงๆ เปิดทางโล่งๆ ไปเลย เทศน์ที่ไรตั้ง ๔ ชั่วโมง ครั้นต่อมาก็ลดลง ๓ ชั่วโมง ท่านเทศน์แต่ละครั้งๆ ถึง ๓ ชั่วโมง วาระสุดท้ายก็ ๒ ชั่วโมง เทศน์ ๒ ชั่วโมงจบ จากนั้นหยุดเลยไม่เทศน์

ที่เทศน์นี้กล่อมใจบรรดาผู้ฟังลูกศิษย์ลูกหาทั้งหลาย ถ้าวันไหนท่านจะประชุมเทศน์ มีกำหนดไว้วันนี้ท่านประชุม อยู่ พระนี้กระหึ่มยิ้มย่อง เหมือนลูกหิวนมแม่นั้นแหละ พระหิวอรรถหิวธรรมจากครูอาจารย์ก็เหมือนกัน พอจะได้ยินได้ฟังธรรมยิ้มแย้มแจ่มใสบรรดาพระเณรที่มารอฟัง พอได้เวลาแล้วเพียบพร้อมกันหมด มีแต่ท่านองค์เดียว พระมาก ๆ นี้ไม่ได้มีเสียงนะ เงียบหมดเลย ด้วยความสงบทั้งกาย วาจา ทั้งใจก็สงบเพื่ออรรถเพื่อธรรม ที่นี้เวลาท่านเริ่มเทศน์จิตจ่อ พอท่านเริ่มเทศน์ สติกับจิตจะจ่อกันเหลืออยู่ที่นี้ ไม่ต้องส่งออกไปข้างนอก ท่านนั่งเทศน์อยู่นั่น อย่าส่งจิตออกไป ให้ตั้งจิตกับสติอยู่ที่นั่น อยู่ที่จิต สติจ่ออยู่

เวลาท่านเทศน์มันเหมือนกับเราไปตั้งโองน้ำไว้ที่ชายคา ที่ช่องทางน้ำที่จะตกลงมา เช่น ราน้ำ น้ำจะตกลงมานี้ เราเอาภาชนะไปวางไว้ นี้ มันก็ไหลลงมานี้ อันนี้จิตจ่ออยู่จุดเดียว ซึ่งเป็นเหมือนกับเราเอาถังน้ำไปตั้งเอาไว้ แล้วฝนตกลงนี้ๆ ที่นี้จิตจ่ออยู่ที่ถูกต้องคือสติกับจิตอยู่ด้วยกัน ไม่ต้องส่งจิตออกไปข้างนอก คำเทศน์ของท่านเสียงอะไรนี้จะเข้ามาสัมผัส จะมาสัมผัสๆ สืบต่อกันเรื่อยๆ จิตก็เพลินกับอรรถกับธรรม ไม่มีเวลาจะไปคิดภายนอก แล้วก็สั่งสมธรรมขึ้นในนั้น ในเวลาฟัง เพราะท่านเทศน์ ธรรมะต้องเทศน์เสียงไหลออกมา ความรับรู้ธรรมทั้งหลายนี้มันก็ซึมซาบต่อกันไป เวลาท่านเทศน์มันเลยสงบลง แน่ว ร่างกายหายเจ็บไปเลย เหลือแต่ความรู้ที่ละเอียดล่อ ที่นี้เวลามันลงเต็มที่แล้ว เสียง

ธรรมนั้นที่กล่อมให้ลงนะ เลยกกลายเป็นอยู่เฉย ๆ นี่เรียกว่าธรรมนี้ส่งจิตเข้าไปสู่จุดที่ช่วยตัวเองได้แล้วในขณะนั้น เป็นตัวของตัวในขั้นนี้แล้ว ธรรมจะแว่ว ๆ อยู่ข้างบนไม่เข้าไปในจิต นี่เรียกว่าจิตสงบแล้ว ธรรมะที่เทศน์ประหนึ่งว่าหมดปัญหา แต่หากมีสิ่งละเอียดอยู่ข้างนอก จิตนี้เข้าเป็นตัวของตัว สงบแล้ว นี่ฟังให้ตีนะภาคปฏิบัติ

เวลาเทศน์ความรู้ี้จะเป็นเครื่องกล่อมตลอด จิตที่อยู่ภายในขั้นสงบจะสงบแน่วลงไปเอา ที่นี้จิตออกขั้นปัญญา ที่จะพิจารณาถอดถอนกิเลสประเภทต่าง ๆ ด้วยปัญญา เวลาฟังท่านเทศน์จิตจะไม่เป็นความสงบนะ จะไม่เพื่อสมาธิ จิตจะคอยก้าวตามท่าน ปัญญาท่านออกขยับ ๆ ที่นี้ปัญญาของเราที่พิจารณาขยับตามท่าน ๆ แทนที่จะมาเข้าสู่ความสงบมันไม่มานะ จะขยับตาม ๆ แก้กิเลสตัวนั้น แก้กิเลสตัวนี้ไปตามเลย นี่เป็นขั้นหนึ่งของการฟังเทศน์ ถึงขั้นปัญญามีแต่ขยับตาม ขั้นสงบขั้นสมาธิมีแต่แน่วลงไปเรื่อย เป็นขั้น ๆ ตอน ๆ นี้ละภาคปฏิบัติท่านเทศน์ในครั้งพุทธกาลกับในปัจจุบันนี้ ที่มีครูอาจารย์เป็นผู้ทรงอรรถทรงธรรมดังครั้งพุทธกาลทรงไว้แล้ว เทศน์แบบเดียวกันเลย แล้วกล่อมจิตใจปรากฏเป็นมรรคเป็นผลขึ้นมา

วันนี้ได้คิดแค่นี้ในขั้นนี้ วันหลังเทศน์ต่อไปอีก ขยับขึ้นเรื่อย ๆ วันนี้ได้คิดนี้ ขยับขึ้นเรื่อย ต่อไปผ่านได้ นั่นเป็นอย่างนั้น นี่เรียกว่าเทศน์ทางภาคปฏิบัติ เวลามันเข้ามาทางภาคปฏิบัติแล้ว มันหากเป็นของมันเองนะ มันเป็นขั้นเป็นตอน พอถึงขั้นมันจะปล่อยทางปริยัติปล่อยเลย ความจริงล้วน ๆ เต็มที่หัวใจ อันนี้ออกเลย ๆ เพราะปริยัติเป็นแบบแปลนชี้เข้ามาที่นี้แล้ว ที่นี้ปฏิบัติได้เห็นผลขึ้นมาที่นี้ ก็จับเอาที่นี้ ๆ เลยไม่ต้องไปดูแปลนอีก ความหมายว่างั้น ขั้นที่นี้ ๆ

ด้วยเหตุนี้เองสำนักใดที่มีครูมีอาจารย์ เป็นผู้มีคำแนะนำมั่นคงทางด้านจิตใจ เทศนาว่าการแก่บรรดาศิษย์ทั้งหลาย สำนักนั้นจะเป็นสำนักที่พระเถระอันหนึ่งมีมาก อันที่สองด้อมอยู่ตลอดเวลา คอยฟังอยู่ตลอด ถ้าครูบาอาจารย์มีความเหลื่อมล้ำต่ำสูงต่างกัน ถ้ามีหลักมีเกณฑ์ขนาดไหนก็สอนได้ตามภูมิของตัวเอง เช่น ผู้มีภูมิเป็นสมาธิสอนสมาธินี้ได้แม่นยำ ๆ ตามขั้นของสมาธิ ผู้ก้าวเข้าสู่ภูมิปัญญาเทศน์ภูมิปัญญาได้เต็มภูมิของตน จนกระทั่งผู้ก้าวขึ้นสู่วิมุตติหลุดพ้น เทศน์ทะลุหมดเลย นั่นมันต่างกันนะ การเทศน์ก็เป็นอย่างนั้น มันออกจากหัวใจที่รู้มากรู้น้อย รู้ขนาดไหนจะออกอย่างนี้ ๆ รู้ทะลุปรุโปร่งพุ่งเลย ๆ

นี่ละธรรมของพระพุทธเจ้า ขอให้พี่น้องชาวพุทธเราจงจำเอาไว้ว่า สด ๆ ร้อน ๆ ตลอดเวลา ขอให้เป็นผู้ปฏิบัติตามเถิด อย่างน้อยเราเป็นฆราวาสญาติโยม มีศีลมีธรรมมี

ความประพฤติระมัดระวังตัวเอง รู้จักผิดถูกดีชั่ว คอยกำกับตัวเองอยู่เสมอ เราทั้งหลายจะมีความสงบเย็น การอยู่การกินการใช้สอยอะไรต่างๆ อย่าฟุ้งเพื่อเห่อเหิมเลยเขตเลยแดนของธรรม จะไม่มีความสุขอันใดเลยนอกจากความฟุ้งเพื่อเห่อเหิม ความติดความดื่มมันจะชนพื้นชนไฟให้มาติดดินภายในใจ อะไรก็มีแต่อยากได้ออยากเอา แล้วสุดท้ายความอยากได้ออยากเอามันเป็นความหิวมันก็มาเผาหัวใจ หาความสุขไม่ได้

ถ้าเรื่องอรรถเรื่องธรรมแล้ว การเสาะแสวงหา การทำมาหาเลี้ยงชีพ มันมีความจำเป็นทั่วหน้ากัน แม้แต่สัตว์เขาก็มีหาอยู่หากิน คนทำไมจะไม่มี ยอมรับ สิ่งเหล่านี้ถือเป็นการจำเป็นในความเป็นอยู่แห่งธาตุขันธ์ของเรา เวลามีชีวิตอยู่ก็มีพาอยู่พากินพาหลับพานอนพาขับพาถ่ายไปมา เคลื่อนไหวอยู่ตลอด เป็นเรื่องบรรเทาขันธ์ ที่นี้ทางด้านจิตใจไม่มีอรรถมีธรรม จิตใจนี้ติดดินร้อนมากนะ สมบัติเงินทองข้าวของที่หามาได้ก็อยู่กันด้วยความเสีง ไม่ได้อยู่ด้วยความอบอุ่นแนใจเหมือนผู้มีธรรมในใจประกอบไปด้วย

ผู้บำเพ็ญทางโลกทางสงสารก็ เอ้า ทำไป ทางด้านธรรมะก็ไม่ปล่อย ผู้นี้พร้อมๆ เลย พาพิจารณาเข้ามาทางด้านจิตใจเรื่องทาน เรื่องศีล เรื่องการบำเพ็ญงานการกุศลภavana เราก็มีอยู่กับใจของเรานี้ใจก็ไม่หิวโหย ใจมีธรรมเป็นเครื่องบำรุงรักษา ใจก็ผาสุกร่มเย็น สมบัติเงินทองก็เป็นทีหวังของเราที่จะต้องได้อาศัยเขาจนกระทั่งถึงวันตาย เอ้าอาศัยกันไป เรื่องธรรมภายในใจอาศัยไปตลอดก็ตลอดกลับไป ไม่เพียงถึงวันตาย ภาพนี้ออกภพนี้ บุญกุศลจะสืบเนื่องไปกับจิตๆ ต่อภพต่อชาติไป ก็ยื่นเข้ามาภพชาติ ที่เคยจะยึดยาวขนาดไหน เมื่อมีบุญมีกุศลมากเข้า ภพชาติจะค่อยหย่อนเข้ามาๆ เมื่อมีกุศลมากยิ่งขึ้นเข้ามาๆ

พอเข้าถึงโสดาปัตติมรรค โสดาปัตติผลแล้วอย่างนานที่สุดจะมากเกิดมาตายเพียง ๗ ชาติเท่านั้นไม่เลยนั้น นี่บอกไว้แล้ว โสตะ แปลว่า กระแสแห่งพระนิพพาน กระแสแห่งความแน่นอนที่กล่าวถึงธรรมขั้นเที่ยงได้แก่นิพพานเที่ยง เข้าถึงใจแล้ว เกิดตายอย่างซ้ำไม่เลย ๗ ชาติ ใน ๗ ชาตินี้ก็ไม่ตกอบายภูมิ เป็นพวกนรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน เหล่านี้จะไม่ไปเกิด จะเกิดแต่จากมนุษย์นี้ขึ้นสวรรค์ ถึงแดนสวรรค์แล้วลงมาสร้างบารมีเพิ่มเข้าอีก อย่างซ้ำ ๗ ชาติผู้ที่ได้สำเร็จพระโสดา แล้วท่ามกลางเข้าอีกอย่างนาน ๓ ชาติ เกิดตายๆ ขึ้นลงแต่ไม่ได้รับความทุกข์อะไรมาก ขึ้นสวรรค์แล้วลงมามนุษย์ จากมนุษย์ไปสวรรค์ไม่ไปทางอื่น

นี่เรียกว่าขีดเส้นกันเอาไว้ ที่จะไปได้รับความทุกข์ความลำบาก การบุญการกุศลโสดาปัตติมรรค โสดาปัตติผล ล้อมเป็นกำแพงไว้หมดไม่ให้ออกไป ก็ไม่ได้รับความทุกข์ ที่

นี่อย่างสุดยอดก็คือ เอกพีซี คือชาติเดียว อย่างหนึ่งมาเกิดอีกหนึ่งชาติแล้วสำเร็จไปเลย อีกอย่างหนึ่งมาเกิดในชาตินี้ สำเร็จพระโสดาในชาตินี้แล้ว พิจารณาบำเพ็ญอยู่ในชาตินี้ เช่นอย่างพระอานนท์ เป็นต้น ท่านก็สำเร็จพระโสดา เวลาพระพุทธเจ้าปรินิพพานไปยัง ไม่ได้เป็นพระอรหันต์ พอจากนั้นท่านก็บำเพ็ญ ท่านก็ได้เป็นพระอรหันต์ในวันที่จะทำสังคายนา เห็นไหมละ ชาติเดียวไปเลย คือชาติที่เกิดนี้สำเร็จพระโสดาในชาตินี้ แล้วก็บำรุงภูมิโสดานี้แก่กล้าสามารถ ถึงนิพพานในชาตินั้นเลย นี่อย่างหนึ่ง อย่างหนึ่งมาเกิดในชาตินี้ อีกชาติหนึ่งแล้วไปเลย นี่ต่างกัน ให้พากันเข้าใจ

ธรรมพระพุทธเจ้านี้สอนอย่างแม่นยำ แน่นอน หาที่ค้ำไม่ได้เลย เราเอาหัวใจเรา ออก เราพูดจริง ๆ เราจึงไม่เคยสะทกสะท้านในสามแดนโลกธาตุนี้ว่าเราพูดนี้ผิดไปไม่มี ผิดยังงี้ตังมาจากหัวใจที่ถูกต้องแม่นยำอยู่แล้วตลอดเวลา แล้วจะเอาอะไรมาผิด พระพุทธเจ้าสอนโลกสอนด้วยความแม่นยำ หัวใจแม่นยำ สอนออกมาเท่าไรแม่นยำตาม ภูมิของสัตว์ที่จะรับได้มากน้อยเพียงไร จะออกรับ ออกพอดี ๆ ถ้าผู้ที่ควรจะหลุดจะพ้น อย่างรวดเร็วก็ผางเลย เอา ขึ้นเลย ผู้ที่มันจมอยู่ไปไม่ไหวจริง ๆ มันจมอยู่ พวกปทปรมะ ท่านก็ปล่อยไปเสีย เรียกว่าชักสะพาน สอนก็ไม่เกิดประโยชน์ ผู้ที่จะเชี่ยวชาญรักษาได้ พยายามไปได้ เหมือนกันกับคนไข้ที่ยังมีหวังหายจากยาจากหมอยู่ เอ้า หมอก็รักษา ยาก็ใส่กัน ไป หายได้

ผู้ที่คอยแต่เข้าห้อง ไอซียู ไม่มีทาง ผู้นี้ก็ปล่อยไปเลย คนที่เป็นประเภทปทปรมะ ประเภท ไอซียู ไม่ฟังเสียงบาปเสียงบุญเสียงนรกสวรรค์อะไร ฟังตั้งแต่ความทะเยอทะยาน ความดีความดีที่ทำความชั่วซ้ำลามกโดยถ่ายเดียว ถ้าไม่ได้ทำความชั่ว โดยตัวเอง ไม่ได้คิดว่าตัวทำความชั่ว ความอยากหากเป็นความชั่วแล้วมันทำลงไป แล้วความชั่วมันก็ โยกเอามา ๆ จมเลย มันต่างกันมนุษย์เรา

หัวใจนี้เป็นนักรับเคราะห์รับกรรมที่สุด คือใจ ทำลงไปแล้วอะไรมันก็หาย ๆ ไป เราไปฟันเขานี้ ร่างกายมันก็ดับไปแล้วตายไปแล้ว บาปบุญอะไรไม่ติดร่างกาย แต่ก็ไปติดที่หัวใจของผู้ทำของผู้ไปฆ่าเขา แล้วมันติดอยู่ที่หัวใจของผู้สร้างความคิด ติดเข้ามา ๆ อันนี้ไม่ตาย นี่ละพาต่อภพต่อชาติไปทางที่ตังามทั้งหลาย และย่นภพย่นชาติเข้ามา ให้หดสั้นเข้ามา ๆ จนกระทั่ง ๗ ชาติ ๓ ชาติ ๑ ชาติไปเลย นี่อำนาจแห่งบุญแห่งกุศลทั้งนั้นเป็นเครื่องหนุน ให้พากันจดจำเอาไว้

นี่ที่แรกเราพูดถึงเรื่องการฟังเทศน์ เขาอยากฟังเทศน์อย่างนั้นอย่างนี้ก็ดี คือฟังเทศน์ เทศน์ที่เป็นมรรคเป็นผลจริง ๆ คือเทศน์ทางภาคปฏิบัติ โดยที่ผู้เทศน์เป็นผู้ทรง

มรรคทรงผล เทศน์จะเอาแต่เรื่องมรรคเรื่องผลออก ผู้ที่เทศน์จำได้งูๆ ปลาๆ เหมือนท่านเหมือนเรานี้ ก็เทศน์ไปแบบงูๆ ปลาๆ เมื่อเทศน์แบบงูๆ ปลาๆ ผู้ฟังก็แบบผู้ฟังงูๆ ปลาๆ เหมือนนิทานสองเฒ่าผิวเมีย ไม่เคยไปวัดไปวาภิกับเขา เพื่อนฝูงเขามาชวนไปวัดสองเฒ่าผิวเมียไม่เคยไป มีแต่หาปูหาปลา หาฆ่าสัตว์ตัดชีวิต นี่เป็นงานประจำและเป็นงานที่ผลิตผลิติน ติดนิสัยของเขาตลอด ไม่เคยไปวัดไปวา

วันนั้นบันดลบันดาลอะไรก็ไม่ทราบ เพื่อนฝูงเขามาชวนไปวัด ก็มาปรึกษากัน ว่าเฒ่า วันนี้เขามาชวนเราไปวัด เราว่าจะไปฆ่าสัตว์ เห็นจะงดเสียก่อนวันนี้ละ ไปวัดเสียก่อน เขาชวนให้ไปวัดกับเขา ไปวัดก็ไปรับศีลละซี ศีล ๕ ก็ไม่ทราบว่าเป็นอย่างงี้ จำได้แต่ว่าไปรับศีล ๕ มา พอไปรับศีล ๕ มาแล้วก็ว่า ไปเถอะเฒ่า วันนี้เราไปรับศีลรับพรมาแล้ว ไปหากินคงจะรวย เข้าใจใหม่ คือไปฆ่าสัตว์ หาปูหาปลา ฆ่าสัตว์ป่าสัตว์น้ำ วันนี้จะรวย เพราะเราได้รับศีลรับพรมาแล้ว

ไปก็พอดีเข้าไปในป่าละเมาะ พาหมาไปด้วยไปล่าสัตว์ในป่าละเมาะ มันไปไล่กัดเอาสัตว์ตัวหนึ่งได้มาแล้ว โอโฮ สัตว์ตัวนั้นตัวใหญ่ ดูว่าเป็นอีเห็นใหญ่ ได้อีเห็นใหญ่มา โถ พุดทั้งปากสันมือสันตัวสัน นี่มันเป็นด้วยอำนาจแห่งบุญแห่งกรรมของเราจริงๆ นะเฒ่านะ ทุกวันเรามาหากก็ไม่ได้อีเห็นใหญ่อย่างงี้ เราไม่ได้รับศีลรับพร วันนี้เราได้รับศีลรับพรแล้วค่อยมาได้อีเห็นใหญ่ วันหลังไปรับศีลอีกนะเฒ่า วันนี้เราได้อีเห็นใหญ่มาแล้วก็เอาออกมา ทำอะไรแล้วห้ามไปเลย มันตัวใหญ่เท่าหมานี่

พอหมาออกมาแล้ว มีคนหนึ่งเข้ามา เขารู้ละซีที่นี้ เห็นทางนี้หมาอีเห็นใหญ่มา คนนั้นเขาเดินผ่านมา อ้าว จะห้ามไปไหนละนี่ จะห้ามไปอะไร เขารู้แล้วนะนั่นว่าคืออะไร ไม่รู้อีเห็นใหญ่หรือ อีเห็นใหญ่อย่างงี้ นี่หมาจิ้งจอกรู้ใหม่ มันไม่ใช่อีเห็นใหญ่ มันเป็นหมาจิ้งจอก หมาจิ้งจอกอย่างงี้ ก็หมาจิ้งจอกอย่างหมาอยู่นี้แล้ว เขาว่า นี่ละหมาจิ้งจอก ใครกินที่ไหน เลยทั้งหมาจิ้งจอก ศีล ๕ ศีล ๘ ไม่ทราบว่ารับหรือไม่ได้รับ หมาจิ้งจอกเลยทั้งเลย มันไม่ใช่อีเห็นมันเป็นหมาจิ้งจอก เรื่องมันจบเท่านั้นละ พอ นี่ละคนไม่เคยรับศีลรับพรไปรับศีลรับพรมาแล้ว ว่าได้บุญได้กุศลมาก หากินคงจะรวย หากินไปฆ่าสัตว์ เข้าใจหรือ เหมือนอีตาไปหาหมาจิ้งจอก เอาละจบเท่านั้นวันนี้

กลับไปนี่ไปหาหมาจิ้งจอกนะพวกนี้ เข้าใจใหม่ละ กลับไปถึงบ้านถึงเรือนแล้วหาหมาจิ้งจอกมาอวดหลงตานะ หมาอะไร อ้าว เมื่อเช้านี้ก็ไปฟังเทศน์มาแล้ว ได้บุญกุศลแล้วก็ไปหาอยู่หากินร่ำรวย ก็เอามาอวดหลงตาละซี จะว่าอย่างงั้นไม่ได้ละ เอาละที่นี้ให้พร

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตา วันต่อวัน ได้ที่
www.Luangta.com หรือ *www.Luangta.or.th*